

Горбач Олександр
кандидат політичних наук,
доцент кафедри політології та міжнародних відносин
Національного університету «Львівська політехніка»
Gorbachon@gmail.com

МИНУЛЕ ТА СУЧАСНЕ УКРАЇНИ ІНТЕГРАЦІЙНОЇ

З того часу, коли наша держава стала окремою складовою одиницею загальносвітового простору, у її зовнішньополітичних завданнях суттєвих змін не відбулося. Основним пріоритетом зовнішньополітичного курсу залишається інтеграція держави у міжнародні політичні, економічні та культурні відносини. Більше двадцяти років залишається актуальним визначення місця України на світовій арені.

Згадуючи початки української незалежності, коли на хвилях патріотизму та романтизму у 1999 році у Львові відбувся Саміт глав провідних держав світу, здавалося, що світле майбутнє нашої держави уже не за горами.

Зокрема, президент Австрії Томас Клестьль розглядав питання важливості України і «її місця в новій нероздільній Європі» [1, с. 43].

Президент Німеччини Роман Герцог не залишив підстав сумніватися, що Німеччина «із симпатією стежить за шляхом України і намагається зробити все можливе, щоб підтримати її на цьому шляху». Крім цього, відзначив важливість спільної роботи в ОБСЄ та Раді Європи, як «елемент спрямованого у майбутнє. Німеччина та Україна як дві з найбільших європейських країн мають особливо опікуватися тим, щоб надати цим організаціям змогу ефективно виконувати їхні завдання та дотримуватися зобов'язань перед ними» [1, с. 67].

Президент Польщі Александр Кваснєвський доводив, що «особисто докладає дуже багато зусиль, аби взаємини між нашими державами й народами були якнайлюдянішими, якнайвідвертішими, якнайщирішими» [1, с. 83].

Президент Чехії Вацлав Гавела наголосив: «прагнучи до інтеграції в європейських структурах, ми. Проте надаватимемо пріоритетного значення й взаєминам з Україною» [1, с. 135].

Тоді, наприкінці ХХ ст., не менш значними були висловлювання президента Болгарії Петера Стоянова, президента Румунії Еміля Константінеску, президента Словенії Мілана Кучана, президента Угорщини Арпада Ґьонца. Здавалося б для України усі двері відчинені

«Конфлікт, який по-суті зруйнував нинішню систему міжнародної безпеки, після чого жодна країна світу, й Україна, зокрема, не може почуватися затишно. В сучасному світі все ще не право є силою, а сила є правом, коли той, хто у військовому, політичному, економічному плані сильніший, може робити все, що заманеться, хто подібної сили не має» [2, с. 26]. Ці слова були написані ще у 2003 році, коли О.Лановенко та О.Шевченко досліджували мотивації США у іракському конфлікті.

Нинішня ситуація є подвійно небезпечною і складною. «Зовнішньополітичні пріоритети України вимагають раціонального осмислення і визначення вірного партнера – ЄС, який буде справді, зацікавлений у розширенні цивілізованих безпечних і плідних відносин. Вступ до ЄС теж коштуватиме Україні частини державних свобод, але громадяни розумітимуть, що вони отримають навзамін. Тоді, як у випадку з Росією такої чіткості немає. Будь-які союзи, які протягом останнього десятиріччя творилися за участію Росії, традиційно мали пріоритет російського інтересу, тоді як інші країни часто вимушені були приєднуватися до того чи іншого утворення» [2, с.12].

Література:

1. Базів В. Європа-Україна / В.Базів, Н. Базів. - Львів: Світ, 1999. - 191 с.
2. Лановенко О. Король помер! Хай живе король?... / О.Лановенко, О.Шевченко // ПіК № 18. - 2003. - С.22-30.